

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 457/2015-42

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 22. septembra 2015 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 2 a 3 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 a 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, práva na odvolanie v trestných veciach podľa čl. 2 ods. 1 Protokolu č. 7 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a namietaného porušenia čl. 141 ods. 1 a čl. 144 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Trenčín sp. zn. 1 Nt 109/2014 a jeho uznesením z 19. decembra 2014 a postupom Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 23 Tos 20/2015 a jeho uznesením zo 17. marca 2015 a takto

r o z h o d o l :

1. Žiadosti [REDACTED] o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred Ústavným súdom Slovenskej republiky **n e v y h o v u j e .**
2. Sťažnosť [REDACTED] **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 4. júna 2015 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“) vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 2 a 3 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 a 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), práva na odvolanie v trestných veciach podľa čl. 2 ods. 1 Protokolu č. 7 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „protokol č. 7“) a namietaného porušenia čl. 141 ods. 1 a čl. 144 ods. 1 ústavy postupom Okresného súdu Trenčín (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 1 Nt 109/2014 a jeho uznesením z 19. decembra 2014 (ďalej aj „uznesenie okresného súdu“) a postupom Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 23 Tos 20/2015 a jeho uznesením zo 17. marca 2015 (ďalej aj „uznesenie krajského súdu“).

Z obsiahlej sťažnosti (66 rukou písaných strán) vyplýva, že sťažovateľ bol rozsudkom okresného súdu sp. zn. 2 T 8/2011 zo 4. marca 2011 v spojení s rozsudkom krajského súdu č. k. 23 To 31/2011-414 z 12. mája 2011 uznaný vinným zo spáchania obzvlášť závažného zločinu vraždy v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1, § 145 ods. 1 a 2 písm. c) a § 139 ods. 1 písm. c) Trestného zákona, za čo mu bol podľa § 145 ods. 2, § 36 písm. j), § 38 ods. 2 a 3 a § 39 ods. 2 písm. a) a c) a ods. 3 písm. b) Trestného zákona uložený trest odňatia slobody vo výmere 14 rokov. V napadnutom konaní sťažovateľ žiadal o obnovu konania vedeného okresným súdom pod sp. zn. 2 T 8/2011, avšak okresný súd uznesením sp. zn. 1 Nt 109/2014 z 19. decembra 2014 podľa § 399 ods. 2 Trestného poriadku v spojení s § 394 ods. 1 Trestného poriadku jeho návrh zamietol. Sťažnosť proti uzneseniu okresného súdu krajský súd uznesením č. k. 23 Tos 20/2015-69 zo 17. marca 2015 zamietol ako nedôvodnú.

Napriek nedostatku kvalifikovaného právneho zastúpenia sťažovateľa, ktorý sa odráža v nekonzistentnosti sťažnosti a jej ďalších formálnych nedostatkoch, možno z jej obsahu vyvodiť sťažovateľovu nespokojnosť nielen s výsledkom napadnutého konania

o obnove konania, ale tiež s výsledkom predchádzajúceho trestného konania, v ktorom bol sťažovateľ odsúdený za pokus obzvlášť závažného zločinu vraždy. V sťažnosti najmä opakovane namieta predčasnosť vydania napadnutých uznesení, nevykonanie navrhnutých dôkazov, neúplnosť skutkových zistení, na podklade ktorých súd rozhodol, nesprávne hodnotenie okolností významných pre ustálenie právnej kvalifikácie činu, za ktorý bol odsúdený, nesprávne hodnotenie výsledkov znaleckého dokazovania (poukazujúc hlavne na svoju nepríčetnosť v čase spáchania trestného činu), neplnenie povinností obhajcov ustanovených v pôvodnom trestnom konaní aj v konaní o návrhu na obnovu konania, porušenie princípu kontradiktórnosti a rovnosti zbraní v konaní, a napokon aj nezákonné zloženie senátu krajského súdu rozhodujúceho o jeho návrhu na obnovu konania. Na podporu svojej argumentácie cituje sťažovateľ z viacerých zjednocujúcich stanovísk, resp. rozhodnutí najvyšších súdov používaných v rozhodovacej praxi súdov v trestných veciach, a poukazuje aj na judikatúru ústavného súdu.

Na základe uvedeného potom sťažovateľ svojím konečným návrhom žiada ústavný súd vysloviť, že postupom krajského súdu a jeho uznesením č. k. 23 Tos 20/2015-69 zo 17. marca 2015 bolo porušené jeho základné právo „zaručené čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 1, čl. 144 ods. 1, čl. 144 ods. 1 ústavy SR na nestranný a nezaujatý súd, garantované... Dohovorom o ochrane ľudských práv a základných slobôd... v čl. 6 ods. 1, čl. 6 ods. 3... čl. 2 ods. 1 Protokolu č. 7“ a že postupom okresného súdu a jeho uznesením sp. zn. 1 Nt 109/2014 z 19. decembra 2014 bolo porušené právo zaručené čl. 6 ods. 3 písm. c) a d) dohovoru a čl. 47 ods. 2 a 3 ústavy. Nadväzne na uvedené žiada uznesenie okresného súdu a uznesenie krajského súdu zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie. Zároveň navrhuje rozhodnúť o úhrade trov jeho právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom.

Napokon v sťažnosti a v jej doplnení doručenom súčasne so sťažnosťou tiež sťažovateľ opakovane žiada o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom (pripojac k návrhu aj „bianko“ splnomocnenie), ktorý by „skutočnosti a dôvody

*môjho podania právne relevantne a najmä kvalifikovanejšie – odborne uviedol, aby...
nedošlo k jej tzv. odloženiu pre niektorý nedostatok podania“.*

II.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde každý návrh vrátane sťažnosti predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, alebo podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

2.1 K dôvodom nevyhovenia žiadosti sťažovateľa o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom

Podľa zaužívanej praxe (napr. I. ÚS 337/08, I. ÚS 311/2012) môže ústavný súd ustanoviť fyzickej osobe alebo právnickej osobe právneho zástupcu (t. j. advokáta), ak taká osoba o to požiada, ak to odôvodňujú jej pomery a nejde o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti. Tieto tri predpoklady na ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom musia byť splnené súčasne. Ak hoci len jeden z týchto predpokladov nie je splnený, nemožno žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu vyhovieť. Výnimkou sú prípady, v ktorých môže takéhoto zástupcu ustanoviť Centrum právnej pomoci na základe zákona č. 327/2005 Z. z. o poskytovaní právnej pomoci osobám v materiálnej núdzi v znení neskorších predpisov (čo však nie je sťažovateľov prípad).

Aj keď sťažovateľove osobné pomery (predovšetkým skutočnosť, že sa nachádza vo výkone trestu odňatia slobody) by mohli ustanovenie právneho zástupcu v konaní odôvodňovať, ústavný súd dospel k záveru o zrejmej bezúspešnosti uplatňovania jeho práva na ochranu ústavnosti, keďže preskúmaním obsahu sťažnosti (napriek nedostatkom jej zákonom predpísaných náležitostí), ako aj uznesenia krajského súdu a uznesenia okresného súdu zistil dostatok dôvodov na jej odmietnutie – sčasti pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie a sčasti pre jej zjavnú neopodstatnenosť (k týmto záverom pozri bližšie bod 2.2.1 a 2.2.2 odôvodnenia tohto uznesenia). Vzhľadom na to, že najmenej jeden z predpokladov ustanovenia právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom splnený nebol, žiadosti sťažovateľa o ustanovenie právneho zástupcu ústavný súd nevyhovел (bod 1 výrokovej časti uznesenia).

2.2 K dôvodom odmietnutia sťažnosti

Z dôvodu absencie právneho zastúpenia sťažovateľa a jeho žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu ústavný súd neprihliadal na formálne nedostatky sťažnosti, ale zameral sa na preskúmanie jej celkového obsahu (aj keď zbytočne obsírnemu, resp. opakovane obsahujúcemu tie isté námietky a tvrdenia). V tomto kontexte sa ústavný súd zaoberal najmä otázkou, či výsledkom napadnutého konania nebolo zjavne zasiahnuté do základných

práv a slobôd, pri ktorých by v súvislosti s obnovou trestného konania pred všeobecnými súdmi mohlo podľa doterajšej praxe ústavného súdu prichádzať do úvahy ich porušenie – v danom prípade predovšetkým základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 a nasl. ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 dohovoru.

2.2.1 Pokiaľ ide o ústavný prieskum uznesenia okresného súdu, ústavný súd poukazuje na princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy, obsahom ktorého je pravidlo, že sťažovateľ má právo domáhať sa ochrany základného práva pred ústavným súdom iba v prípade, ak mu túto ochranu nemôže poskytnúť iný súd.

Zmyslom a účelom princípu subsidiarity je to, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale je úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Všeobecné súdy sú primárne zodpovedné aj za dodržiavanie tých práv a základných slobôd, ktoré ústava alebo medzinárodná zmluva dotknutým fyzickým osobám zaručuje. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti ultima ratio inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde (III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05).

V sťažovateľovej kauze mal pred zásahom do základných práv a slobôd okresným súdom právomoc poskytnúť právnu ochranu krajský súd, ktorý konal o riadnom opravnom prostriedku. Právo podať sťažnosť proti uzneseniu okresného súdu pritom sťažovateľ využil. Pre rozhodnutie ústavného súdu je teda podstatné, že existoval „iný súd“, na ktorý poukazuje čl. 127 ods. 1 ústavy, a to krajský súd ako súd sťažnostný (obdobne III. ÚS 135/04, IV. ÚS 405/04, III. ÚS 133/05). Na základe uvedeného ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

2.2.2 Pokiaľ ide o sťažovateľom navrhovaný ústavný prieskum uznesenia krajského súdu, ústavný súd dospel k záveru o jeho ústavnej udržateľnosti a nedostatku dôvodov na zásah ústavného súdu do výsledkov napadnutého konania.

Krajský súd napadnutým uznesením č. k. 23 Tos 20/2015-69 zo 17. marca 2015 zamietol sťažnosť proti uzneseniu okresného súdu, ktorý podľa § 399 ods. 2 Trestného poriadku zamietol sťažovateľov návrh na obnovu konania, pretože nezistil podmienky na povolenie obnovy konania podľa § 394 ods. 1 Trestného poriadku. V relevantnej časti odôvodnenia uznesenia krajský súd uviedol, že *„obnova konania ako mimoriadny opravný prostriedok je v Trestnom poriadku (§ 394 a nasl.) koncipovaná tak, aby bolo možné napraviť aj právoplatný rozsudok (odsudzujúci, ale aj oslobodzujúci) v dôsledku toho, že vyšli najavo skutočnosti alebo dôkazy súdu skôr neznáme, ktoré by mohli same osebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie o vine a treste. Obnova konania z dôvodov podľa § 394 ods. 1 Tr. por. sa teda týka nedostatkov skutkových zistení.*

Nadriadený súd sa preto vytykávanými chybami, týkajúcimi sa správnosti procesného postupu súdu prvého stupňa v pôvodnom konaní ani vytykávanými chybami týkajúcimi sa správnosti použitej právnej kvalifikácie, nezaoberal. V konaní o návrhu o povolenie obnovy konania nie je súd oprávnený preskúmať tieto otázky, pretože na to nemá zákonný podklad. Eventuálne procesné pochybenia a pochybenia v uplatnenej právnej kvalifikácii môžu pri splnení podmienok uvedených v § 371 ods. 1 Tr. por. byť predmetom iného mimoriadneho opravného konania – dovolania.

V konaní o povolení obnovy konania nie je možné preskúmať ani postup súdov v pôvodnom konaní, týkajúci sa vysporiadania sa zákonným spôsobom s vykonanými dôkazmi. Nemôže súd skúmať ani správnosť vysporiadania sa pôvodne konajúcich súdov s rozpormi vo výpovediach svedkov, resp. v iných dôkazoch.

Taktiež k návrhu odsúdeného na výsluch svedkov, ktorí neboli vypočutí na hlavnom pojednávaní, [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] a [REDACTED],

senát nadriadeného súdu uvádza, že ide o opakovanie návrhu odsúdeného už z pôvodného konania pred súdom (zápisnica o verejnom zasadnutí zo dňa 28. 01. 2011 č. l. 358), kde pri predbežnom prejednaní obžaloby bol návrh na výsluch týchto svedkov pôvodne konajúcim súdom zamietnutý, a to aj vrátane navrhovanej rekonštrukcie, resp. vyšetrovacieho pokusu. Aj z tohto pohľadu nemožno hovoriť o tom, že ide o dôkazy súdu skôr neznáme. Odsúdeným uvádzaná okolnosť, že títo svedkovia mali prísť následne na miesto činu, nie je takou významnou okolnosťou, ktorá by mohla spochybníť výpovede priamych svedkýň o priebehu protiprávneho konania odsúdeného.“.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne...

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Podľa čl. 2 ods. 1 protokolu č. 7 každý, koho súd uzná za vinného z trestného činu, má právo dať preskúmať výrok o vine alebo treste súdom vyššieho stupňa. Výkon tohto práva, včítane dôvodov, pre ktoré sa môže vykonať, ustanovuje zákon.

Do obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru patrí právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy majúcej základ v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom, ktorý predpisuje zákon (IV. ÚS 77/02), ako aj právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy predpokladajúci použitie ústavne súladne interpretovanej platnej

a účinnej normy na zistený stav veci. Súčasťou obsahu práva na spravodlivé súdne konanie je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne odpovie na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu.

Podľa názoru ústavného súdu napadnuté uznesenie krajského súdu nezasahuje do obsahu sťažovateľom označených práv zaručených ústavou a dohovorom. Krajský súd totiž potom, ako v odôvodnení svojho uznesenia vyložil, že v súvislosti s návrhom na obnovu konania podľa § 394 ods. 1 Trestného poriadku sa môže všeobecný súd zaoberať len nedostatkami v skutkových zisteniach, posúdil relevantnú námietku sťažovateľa o potrebe doplnenia skutkového stavu v pôvodnom konaní, pričom ju vyhodnotil ako nedostatočnú, keďže vykonanie týchto dôkazov sťažovateľ navrhoval už v pôvodnom konaní a ich vykonanie bolo v skoršom konaní príslušným procesným spôsobom zamietnuté. Takýto výklad relevantných otázok v danom prípade nezasahuje podľa názoru ústavného súdu do obsahu označených práv ústavne nekonformným spôsobom.

Z obsahu sťažnosti, ako aj pripojených rozhodnutí okresného súdu a krajského súdu vyplýva, že dôvodom podania tejto sťažnosti, a rovnako tak aj návrhu na obnovu konania bola v skutočnosti nespokojnosť sťažovateľa s výsledkom pôvodného trestného konania, ako aj s právnou kvalifikáciou skutku, za ktorý bol odsúdený. Ústavný súd však pri svojej rozhodovacej činnosti opakovane vyslovil, že skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť jeho právny názor svojím vlastným (I. ÚS 188/06).

K uvedenému ústavný súd taktiež uvádza, že jeho úlohou nie je preskúmavať argumentáciu, ktorú mohli sťažovatelia predniesť v konaní pred všeobecným súdom, keďže nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou a nemôže nahrádzať úlohu všeobecných súdov, pretože na posúdenie takýchto námietok nemá danú právomoc

(III. ÚS 135/03, III. ÚS 201/04, IV. ÚS 266/08). Nadväzne na to poznamenáva, že na preskúmanie obsahu trestného spisu, súvisiacich listín, podaní obvinených a vyhodnotení ďalších dôkazov sú funkčne usposobené len všeobecné súdy. Úlohou ústavného súdu ako nezávislého súdneho orgánu ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) teda nie je konať ako súd tretej alebo štvrtej inštancie, ale iba preskúmať ústavnú udržateľnosť napadnutého uznesenia krajského súdu.

V tomto kontexte sa javí ako podstatná najmä sťažovateľova námietka o nezákonnom zložení senátu krajského súdu rozhodujúceho o jeho sťažnosti proti uzneseniu okresného súdu, ktorým bol sťažovateľov návrh na obnovu konania zamietnutý. O odvolaní proti rozsudku okresného súdu sp. zn. 2 T 8/ 2011 zo 4. marca 2011 a o sťažnosti proti uzneseniu okresného súdu sp. zn. 1 Nt 109/2014 z 19. decembra 2014 totiž rozhodol ten istý senát krajského súdu v zložení predsedu senátu JUDr. Ondreja Samaša a sudcov JUDr. Františka Kováča a JUDr. Ondreja Gáborika.

Podľa § 397 ods. 2 Trestného poriadku o návrhu na povolenie obnovy konania, ktoré sa skončilo právoplatným rozhodnutím súdu, rozhoduje iný samosudca alebo iný senát súdu, ktorý vo veci rozhodol v prvom stupni.

Z uvedeného ustanovenia vyplýva, že z prerokovania o návrhu na obnovu konania je vylúčený len sudca alebo senát, ktorý vo veci rozhodoval v prvom stupni. Uvedené zákonné vylúčenie sudcov sa však netýka zloženia senátu súdu druhého stupňa rozhodujúceho o sťažnosti proti uzneseniu o návrhu na obnovu konania. Pokiaľ teda v sťažovateľovej veci rozhodoval ten istý senát krajského súdu o odvolaní proti rozsudku okresného súdu sp. zn. 2 T 8/ 2011 zo 4. marca 2011, ako aj o sťažnosti proti uzneseniu okresného súdu sp. zn. 1 Nt 109/2014 z 19. decembra 2014, nemohlo bez ďalšieho dôjsť k porušeniu práva na prerokovanie veci nezávislým a nestranným súdom, keďže vec prerokúval súd obsadený v súlade so zákonom upravujúcim podrobnosti o konaní súdov v trestných veciach. V zmysle zmocnenia daného ústavou (čl. 46 ods. 4 ústavy) boli totiž podrobnosti o súdnej

a inej právnej ochrane zverenej zákonu, pričom v danej veci je týmto zákonom Trestný poriadok.

Sťažnosť teda napriek svojej rozsiahlosti neobsahuje také skutočnosti, ktoré by boli spôsobilé viesť k záveru o ústavnej neakceptovateľnosti napadnutého uznesenia krajského súdu, ktorým bola vo veci návrhu na obnovu konania zamietnutá sťažnosť proti uzneseniu okresného súdu. Ústavný súd nemohol vysloviť porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a na neho nadväzujúcich práv zaručených čl. 47 ods. 2 a 3 a čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 a 3 dohovoru a práva na odvolanie v trestných veciach podľa čl. 2 ods. 1 protokolu č. 7, keďže uznesením krajského súdu nebolo zasiahnuté do ich obsahu. Krajský súd rozhodoval v danej veci striktno rešpektujúc relevantnú zákonnú úpravu a skutočnosť, že konanie pred všeobecnými súdmi neskončilo podľa predstáv sťažovateľa, nemôže byť právnym základom vyslovenia porušenia označených práv.

Napokon uznesením krajského súdu nemohlo dôjsť ani k porušeniu čl. 141 ods. 1 a čl. 144 ods. 1 ústavy, keďže tieto práva nezaručujú konkrétne základné právo, ale sú ustanoveniami upravujúcimi ústavné princípy súdnej moci. A tak nielenže v sťažnosti absentujú konkrétne skutočnosti, ktoré by mohli o ich porušení svedčiť, ale je potrebné poukázať na to, že v prípade sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje ústavný súd vždy o porušení konkrétneho základného práva alebo slobody zakotveného v druhej hlave ústavy, prípadne práva zaručeného medzinárodnými zmluvami o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Keďže namietané porušenie označených základných práv sťažovateľa zistené nebolo, nie je možné ani vysloviť záver o porušení čl. 141 ods. 1 a čl. 144 ods. 1 ústavy.

Vzhľadom na uvedené a s prihliadnutím na dopadajúcu judikatúru ústavného súdu v obdobných veciach (m. m. III. ÚS 79/2012, III. ÚS 541/2012) považoval ústavný súd sťažnosť v časti smerujúcej proti uzneseniu krajského súdu za zjavne neopodstatnenú,

na základe čoho ju bolo potrebné aj vo zvyšnej časti odmietnuť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde, tak ako to vyplýva z bodu 2 výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 22. septembra 2015